PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Se žádostí, aby podle § 35 ex. ř. bylo uznáno, že vedená exekuce jest nepřípustná, možno — nevadí-li tomu ovšem předpisy o příslušnosti — spojiti žádost, aby podle § 236 c. ř. s. bylo určeno, že nárok v exekučním titulu uvedený zanikl, ne však žádost, aby bylo určeno, že exekuční titul pozbyl účinnosti. To by bylo přípustno toliko k žalobě určovací (§ 7 odpůrč. řádu).

Nejvyšší soud uznal za právo:

I. Dovolání žalující strany se nevyhovuje, pokud se domáhá výroku, že rozsudek pozbyl účinnosti;

II. se usnesl:

Jinak se dovolání obou stran vyhovuje a zrušuje se na dovolání žalované napadený rozsudek ve výroku, jímž bylo určeno právem, že nárok žalované strany vymáhaný podle exekučního usnesení krajského soudu v ..... zanikl, a že exekuce podle tohoto usnesení žalovanou stranou vedená jest nepřípustná, a na dovolání žalobcovo ve výroku, jímž byla odmítnuta, správně zamítnuta žalobní žádost, aby bylo uznáno, že nárok žalované strany z rozsudku podle uvedeného usnesení nevymáhaný zanikl, jakož i ve výroku o útratách a věc vrací soudu druhé stolice, aby o ní znovu jednal a rozhodl, přihlížeje k nákladům dovolacím.

Ve své nenapadené části zůstává rozsudek odvolacího soudu nedotčen.

Z důvodů rozh. nejv. soudu: Nenapadený zůstal rozsudek odvolacího soudu, pokud odmítl žalobu na zrušení exekuce. Jinak mu odporují obě strany z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Žalobcovo dovolání není správné, pokud napadá výrok, jímž byla odmítnuta, správně zamítnuta žalobní žádost, aby bylo uznáno, že rozsudek pozbyl účinnosti. Za bezúčinný by mohl rozsudek prohlášen býti jen na odpůrčí žalobu (§ 6 odp. ř.). O tu však nejde, nýbrž žalobce uplatňuje jen, že nárok rozsudkem určený zanikl a tím i právo žalované, jej vymáhati. V tomto bodě nebylo tedy lze dovolání vyhověti.

Jinak však sluší žalující straně přisvědčiti, že odvolací soud posoudil mylně spor, když má za to, že mohl rozhodovati jen o tom, že zanikl nárok strany žalované vymáhaný podle usnesení z 23. prosince 1929 a že exekuce podle něho vedená jest nepřípustnou, že však nemohl rozhodovati o tom, zda nárok ze zmíněného rozsudku vůbec zanikl. Podle § 35 ex. ř. lze ovšem podati námitky proti nároku jen pokud jest exekucí vymáhán, ale není závady, aby s oposiční žalobou proti exekuci vedené k vydobytí již dospělého výživného a k zajištění výživného na další rok nebyl spojen mezitím návrh určovací podle § 236 c. ř. s. o zániku nároku na výživné vůbec, když tomu nepřekáží předpisy o předmětné příslušnosti soudu. O takový návrh tu jde, pokud se žalobce domáhá

výroku, aby bylo uznáno, že nárok žalované strany z rozsudku podle uvedeného usnesení nevymáhaný zanikl. Otázka příslušnosti jest už pravoplatným rozhodnutím soudu prvé stolice, kterým námitka příslušnosti žalovanou stranou vznesená byla zamítnuta, vyřízena.

Jde tedy jen o to, zdali nebo nakolik nárok na výživné žalované straně přisouzený zanikl. Rozlukou svazek manželský úplně zaniká a tím zaniká i zákonný nárok rozloučené manželky na výživu podle § 91 obč. zák. — o výživném ze smlouvy to ovšem neplatí — a jen manželi na rozluce nevinnému náleží proti druhému manželi nárok na dostiučinění podle § 1266 obč. zák. Podle toho nárok na výživu žalované proti žalovanému přisouzený zanikl povolenou rozlukou, poněvadž mezi nimi šlo o výživu podle § 91 obč. zák., třebas to strany výslovně ve sporu neuvedly; jde to na jevo z nepopřeného tvrzení žalobcova, že byl citovaný již rozsudkem uznán povinným platiti výživné žalované jako své manželce. Žalovaná nemá nároku na výživné ani z důvodu zadostiučinění podle § 1266 obč. zák., poněvadž rozluka byla povolena z viny obou stran.

Z toho, co bylo uvedeno, jde, že nesprávný jest názor žalované, jež má za to, že nejde v souzeném sporu o skutečnost zrušující nároky z rozsudku ze dne 11. listopadu 1926. Než přes to nebylo možno soudu dovolacímu rozhodnouti ve věci samé. Třeba uvážiti, od které doby nastaly shora řečené účinky rozluky manželství stran. Účinky ty nevzešly už tím, že nastaly skutečnosti, pro které bylo na rozluku uznáno, nýbrž, poněvadž výrok o rozluce jest výrokem konstitutivním, teprve okamžikem, kdy se rozsudek nejv. soudu ze dne 7. února 1930 rozluku vyslovující stal pro strany účinným. To se stalo podle ustanovení § 416 c. ř. s. teprve doručením písemného jeho vyhotovení stranám. Teprve tímto okamžikem zanikl nárok žalované strany jen na výživné v budoucnosti teprve splatné, až do toho dne však manželka nárok na výživné měla. Soudy nižší den doručení rozsudku zmíněného nezjistily a poněvadž exekuce uhražovací a k zajištění povolena byla pro výživné dospívající celkem v době od 25. listopadu 1929 až do 24. prosince 1930, jest patrno, že nebyla nepřípustnou exekuce pro alimenty splatné v době od 25. listopadu 1929 do doručení rozlukového rozsudku nejv. soudu a že v tomto směru žalovaná právem odporuje rozsudku odvolacímu, kterým povolená exekuce byla v celém rozsahu prohlášena nepřípustnou.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 4. prosince 1931 RV II 784/30. Karel Jelínek.